

การเปรียบเทียบปริมาณธาตุอาหารหลักของปูยน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจาก
เครื่องในปลานิลร่วมกับเศษผักกระหล่ำปลีในอัตราส่วนที่ต่างกัน

Comparison of Macronutrient Content to Bio-Fertilizer Produced from
Tilapia Offal and Cabbage Scraps in Different Ratios

อนุชา เพียรชนะ^{*1} ข้อพก วงศ์สมบัติ² และ จิริญา แก้วปัชญาย²

Anucha Phianchana^{*1}, Chophaka Wongsombut², and Jiriya Kaewpatcha²

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี¹

Environmental Science Program, Faculty of Science Ubon Ratchathani Rajabhat University¹

โครงการศึกษาวิจัยและพัฒนาสิ่งแวดล้อมแหล่งเพาะปลูกเบี้ย อันเนื่องมาจากพระราชดำริ²

Environmental Scholar Laem Pak Bia Environmental Research and Development Project

as a result of Royal Initiatives²

E-mail: Anucha_13p@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพของปูยน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเครื่องในปลานิลร่วมกับเศษผักกระหล่ำปลีในอัตราส่วนที่ต่างกันโดยผสมกากน้ำตาล อัตราส่วน 10 กิโลกรัม ต่อน้ำ 10 ลิตร สารเร่ง พด.2 อัตราส่วน 25 กรัม และใช้เศษผักกระหล่ำปลี เครื่องในปลานิลในอัตราต่างๆ ดังนี้ ทำการหมักทั้งหมด 3 สูตร โดยสูตรที่ 1 ใช้เศษผักกระหล่ำปลี 30 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปลานิล 10 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 30:10 สูตรที่ 2 ใช้เศษผักกระหล่ำปลี 20 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปลานิล 20 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 20:20 และสูตรที่ 3 ใช้เศษผักกระหล่ำปลี 10 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปลานิล 30 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 10:30 โดยทำการหมักไม่น้อยกว่า 21 วัน พบว่า ตลอดระยะเวลาการหมักปูยน้ำหมักชีวภาพมีอุณหภูมิอยู่ในช่วง 25.50-30.30 องศาเซลเซียส ความเป็นกรด-ด่าง อยู่ในช่วง 5.5-6.9 ปริมาณไนโตรเจน (%N) เนลลี่ของปูยน้ำหมักชีวภาพมีสูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 3.99, 4.98 และ 5.69 ตามลำดับ ปริมาณฟอฟอรัส (%P₂O₅) เนลลี่ของปูยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.71, 0.56 และ 0.55 ตามลำดับ ปริมาณโพแทสเซียม (%K₂O) เนลลี่ของปูยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.52, 0.47 และ 0.51 ตามลำดับ เมื่อนำปริมาณธาตุอาหารหลักที่ได้ไปทดสอบทางสถิติพบว่า ปริมาณไนโตรเจน (%N) แตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสูตรที่ดีที่สุดคือสูตรที่ 3 รองลงมาคือสูตรที่ 2 และสูตรที่ 1 ตามลำดับ ส่วนปริมาณฟอฟอรัส ($\%P_2O_5$) และปริมาณโพแทสเซียม ($\%K_2O$) พบว่า ไม่แตกต่างกัน ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตามลำดับ

คำสำคัญ : เครื่องในปานิช ปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ เชษผักกะหล่ำปลี

Abstract

The purpose of this study was to compare the quality of bio-fermented water fertilizer made from the mixture of tilapia fish's organs and cabbages in different ratios. The mixture was 10 kilograms of molasses, 10 liters of water, 25 grams of ARDA1, cabbages, and tilapia fish's organs. The cabbages and fish's organs were mixed in different ratios. For the first formula, 30 kilograms of cabbages were mixed with 20 kilograms of tilapia's organs, in the ratio of 30:10. For the second formula, 20 kilograms of cabbages were mixed with 20 kilograms of tilapia's organs, in the ratio of 20:20. For the third formula, 10 kilograms of cabbages were mixed with 30 kilograms of tilapia's organs, in the ratio of 10:30. The fertilizers of all formulae then were fermented for 21 days. The temperatures were 25.50-30.30 degree Celsius. The pH values were 5.5-6.9. Nitrogen contents ($\%N$) of the first, second, and third formulae were 3.99, 4.98, and 5.69 consecutively. The amounts of phosphorus ($\%P_2O_5$) of the first, second, and third formulae were 0.71, 0.56, and 0.55 consecutively. The amounts of potassium ($\%K_2O$) of the first, second, and third formulae were 0.52, 0.47, and 0.51 consecutively. Comparing the amounts of nutritional values statistically, statistical significance in the difference of nitrogen content was found at the rate of 0.05. The best formula was the third one, while the second and first formulae were inferior, respectively. The difference in the amounts of phosphorus ($\%P_2O_5$) and potassium ($\%K_2O$) was not statistically significant, at the level of 0.05.

Keywords : Tilapia offal, Bio-composted fertilizer, Cabbages scraps

บทนำ

ประเทศไทยเนวโน้มขยายเพิ่มขึ้นปีละ 600,000 ตัน จากปริมาณของปัจจุบัน 26.85 ล้านตัน ต่อปี และมีปริมาณขยายต่อก้าว 30 ล้านตันต่อปี ขณะที่การกำจัดขยายที่ทำถูกต้องเพียง 8.34 ล้านตันต่อปี ปัจจุบันประเทศไทยมีขยะมูลฝอยรวม 26.85 ล้านตันต่อปี เฉลี่ยวันละ 73,560 ตัน แต่นำไปกำจัดอย่างถูกต้องเพียงร้อยละ 31.06 หรือ 8.34 ล้านตันต่อปี นำไปใช้ประโยชน์ประมาณ 4.94 ล้านตันต่อปี นำไปกำจัดไม่ถูกต้องประมาณ 7.15 ล้านตันต่อปี และมีขยะต่อก้าวในพื้นที่และกำจัดไม่ถูกต้องประมาณ 6.22 ล้านตันต่อปี โดยเฉพาะจังหวัดอุบลราชธานีมีพื้นที่ 15,744.6 ตารางกิโลเมตร มีประชากรประมาณ 1,836,523 คน (กรมควบคุมมลพิษ, 2559) ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในจังหวัดอุบลราชธานีโดยสำนักงานงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 12 อุบลราชธานี (2559) รวบรวมข้อมูลปริมาณขยายมูลฝอยเกิดขึ้น 1,838.13 ตัน/วัน มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการรวบรวมขยะมูลฝอยไปกำจัดจำนวน 102 แห่ง มีการเก็บรวบรวมไปกำจัดประมาณ 763.69 ตัน/วัน โดยสามารถกำจัดได้ถูกหลักวิชาการประมาณ 583.56 ตัน/วัน ปริมาณขยายที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์ทั้งหมด 381.47 ตัน/วัน โดยมีขยะสะสมต่อก้าวในปี พ.ศ. 2558 ประมาณ 81,745.00 ตัน และในปี พ.ศ. 2559 ลดลงเหลือ 18,634.20 ตัน ปัจจุบันปริมาณขยายที่สามารถใช้ประโยชน์ได้ถูกยังถูกนำไปกำจัดแบบไม่ถูกวิธีส่งกลับไม่เพียงประสงค์ ส่วนใหญ่พบขยายเป็นก้อนในปริมาณมาก สำหรับวิธีการที่สามารถลดปริมาณขยายเป็นก้อนได้คือการนำมาทำปุ๋ยหมักนิดต่างๆ ทั้งปุ๋ยหมักและปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ และยังสามารถนำปุ๋ยหมักที่ได้มาใช้ประโยชน์ทางการเกษตรเพื่อลดต้นทุนการใช้ปุ๋ยเคมีอีกด้วย ดังนั้นผู้ศึกษาไว้จัยจึงสนใจจะศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปริมาณธาตุอาหารหลักต่อปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเครื่องในป่านิลร่วมกับเศษผักผลักหลักในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การเปรียบเทียบคุณภาพของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเครื่องในป่านิลร่วมกับเศษผักผลักหลักในอัตราส่วนที่ต่างกันและผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. เครื่องในป่านิล จำนวน 100 กิโลกรัม
2. เศษผักผลักหลัก จำนวน 100 กิโลกรัม
3. กาหน้าตาล จำนวน 80 กิโลกรัม
4. น้ำเปล่า จำนวน 80 ลิตร
5. สารเร่ง พด.2 (สูตรใช้ผลิตปุ๋ยอินทรีย์น้ำ) จำนวน 6 ซอง

1. วิธีการหมักปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ สำหรับปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพสูตรที่ 1, 2 และ 3 ผสมกากน้ำตาลอัตราส่วน 10 กิโลกรัม ต่อน้ำ 10 ลิตร สารเร่ง พด.2 อัตราส่วน 25 กรัม และใช้เศษผัก

กะหล่ำปลี และเครื่องในปานิล ในอัตราต่างๆ ดังนี้ ทำการหมักทั้งหมด 3 สูตร โดยสูตรที่ 1 ใช้เศษผักกะหล่ำปลี 30 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปานิล 10 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 30:10 สูตรที่ 2 ใช้เศษผักกะหล่ำปลี 20 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปานิล 20 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 20:20 และสูตรที่ 3 ใช้เศษผักกะหล่ำปลี 10 กิโลกรัม ต่อเครื่องในปานิล 30 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 10:30 โดยทำการหมักไม่น้อยกว่า 21 วัน แต่ละสูตรทำ 3 ชุด โดยมีสูตรการหมักปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 สูตรน้ำหมักปุ๋ยชีวภาพ

สูตร	อัตราส่วน	วัสดุ				
		เศษผักกะหล่ำปลี (กก.)	เครื่องในปานิล (กก.)	กากน้ำตาล (กก.)	น้ำ (ลิตร)	สารเร่ง พด.2 (กรัม)
1	30:10:10:10:25	30	10	10	10	25
2	20:20:10:10:25	20	20	10	10	25
3	10:30:10:10:25	10	30	10	10	25

2. การเก็บตัวอย่างปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ ทำการวิเคราะห์อุณหภูมิของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพภายในถังหมักที่ตำแหน่งกลางถังหมักทุกวันจนสิ้นสุดการหมัก

3. การวิเคราะห์ลักษณะทางเคมี ใช้เม้าพายกวนรัสดูในถังหมักให้เข้ากันจากนั้นใช้บีกเกอร์พลาสติกตักตัวอย่างปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพบริเวณกลางถังหมักปริมาณลังหมักประมาณ 2 ลิตร โดยทำการวิเคราะห์ค่าความเป็นกรด-ด่างทุกวัน และค่าไนโตรเจน (N) พอสฟอรัส (P) และโพแทสเซียม (K) ณ วันเริ่มต้นและทุก ๆ 7 วัน

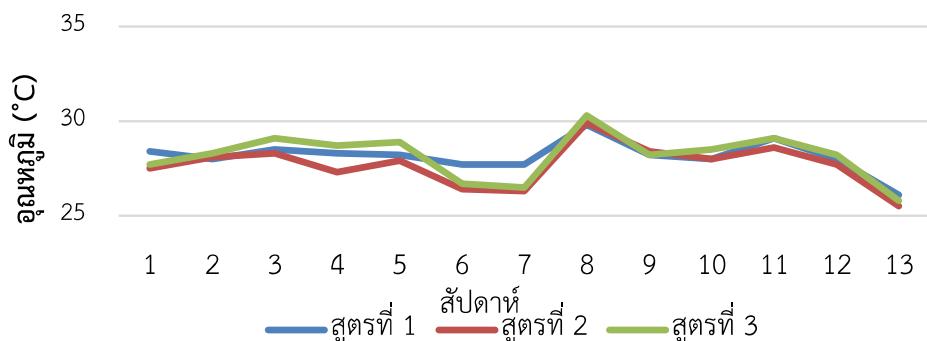
ตารางที่ 2 พารามิเตอร์ที่ทำการวิเคราะห์

พารามิเตอร์	วิธีการวิเคราะห์
การวิเคราะห์ทางด้านกายภาพ	
1. อุณหภูมิ	Thermometer
การวิเคราะห์ทางด้านเคมี	
1. ความเป็นกรด-ด่าง	pH meter
2. ไนโตรเจน	Total Kjeldahl Nitrogen (TKN)
3. พอสฟอรัส	Ascorbic Acid Method
4. โพแทสเซียม	Wet Oidation

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร (2557)

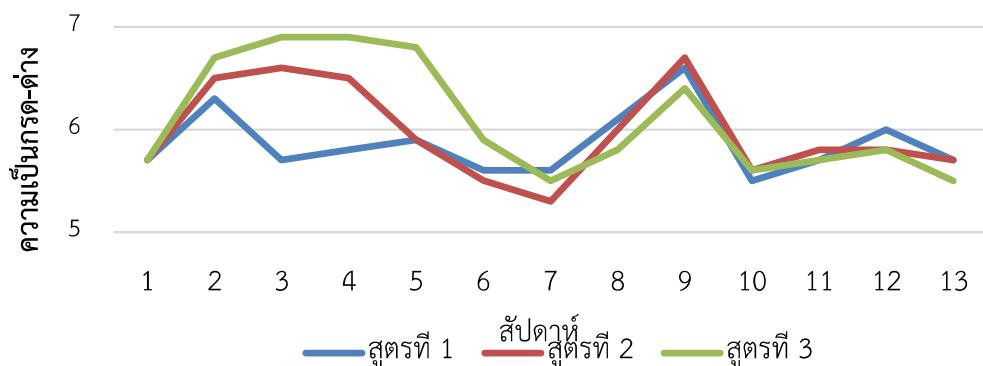
ผลการวิจัย

การเปรียบเทียบปริมาณธาตุอาหารหลักต่อปูยัน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเครื่องในบ้านร่วมกับเศษผักกะหล่ำปลีในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอด้วยผลการวิเคราะห์ทั้งหมด 3 สูตร ได้แก่ สูตรที่ 1, 2 และ 3 โดยใช้ระยะเวลาในการหมักปูยัน้ำหมักชีวภาพไม่น้อยกว่า 21 วัน เพื่อนำตัวอย่างมาวิเคราะห์ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ภาพประกอบ 1-5 ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ผลการวิเคราะห์อุณหภูมิ

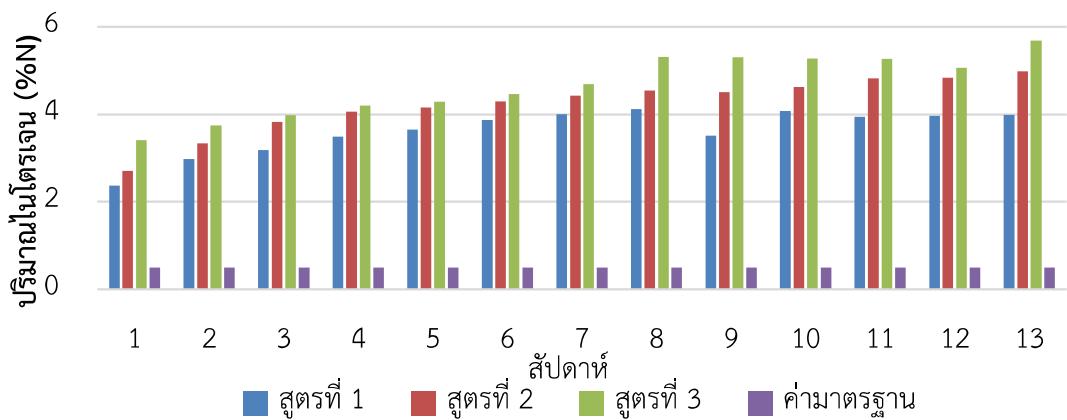
จากการภาพประกอบ 1 แสดงผลอุณหภูมิพบว่า การหมักปูยัน้ำหมักชีวภาพจากมูลสัตว์ในระยะเวลาไม่น้อยกว่า 21 วัน ในช่วงสัปดาห์ที่ 8 สูตรที่ 3 มีค่าอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 30.3 องศาเซลเซียส เมื่อระยะเวลาผ่านไปสัปดาห์ที่ 13 สูตรที่ 2 พบว่า อุณหภูมิมีแนวโน้มลดลงอยู่ในช่วง 25.5 องศาเซลเซียส ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของสถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดมหาสารคาม (2557) ได้กล่าวว่า อุณหภูมิจะอยู่ที่ประมาณ 30-35 องศาเซลเซียส ซึ่งหมายความว่าอุณหภูมิอยู่ในเกณฑ์ของสถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดมหาสารคาม ตามลำดับ

ภาพประกอบ 2 ผลการวิเคราะห์ความเป็นกรด-ด่าง

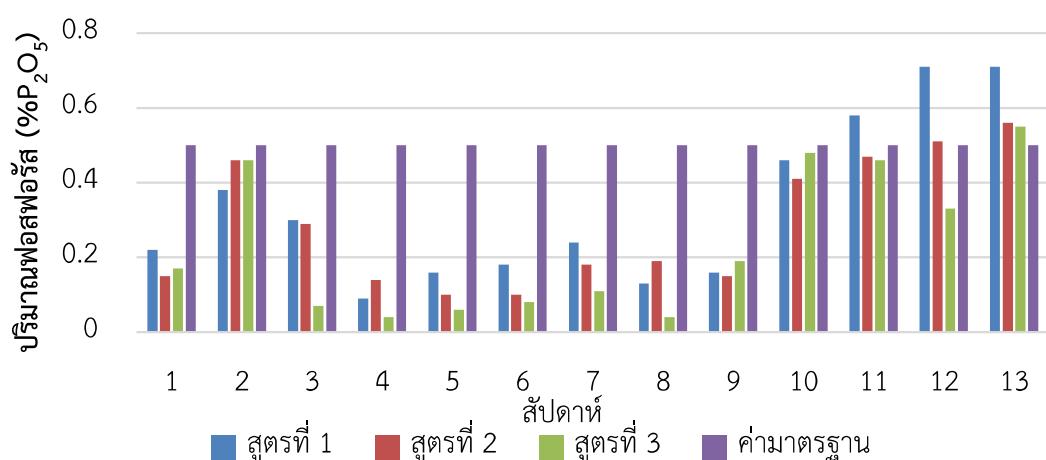
จากการภาพประกอบ 2 แสดงถึงค่าความเป็นกรด-ด่าง (pH) พบว่า สัปดาห์ที่ 1 มีค่า pH เฉลี่ยของปูยัน้ำหมักชีวภาพอยู่ที่ 5.7 ทั้ง 3 สูตร และสัปดาห์ที่ 13 มีค่า pH เฉลี่ยของปูยัน้ำหมักชีวภาพ 3 สูตรมีแนวโน้มลดลงอยู่ที่ 5.7, 5.7 และ 5.5 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของสำนักงานพัฒนาที่ดิน

เขต 8 กรมพัฒนาที่ดินได้กล่าวว่า ค่ามาตรฐานของปริมาณค่าความเป็นกรดเป็นด่าง (pH) ไม่เกิน 4.0 โดยน้ำหนัก ซึ่งหมายความว่าค่าความเป็นกรด-ด่าง เกินค่ามาตรฐานที่กำหนด ตามลำดับ

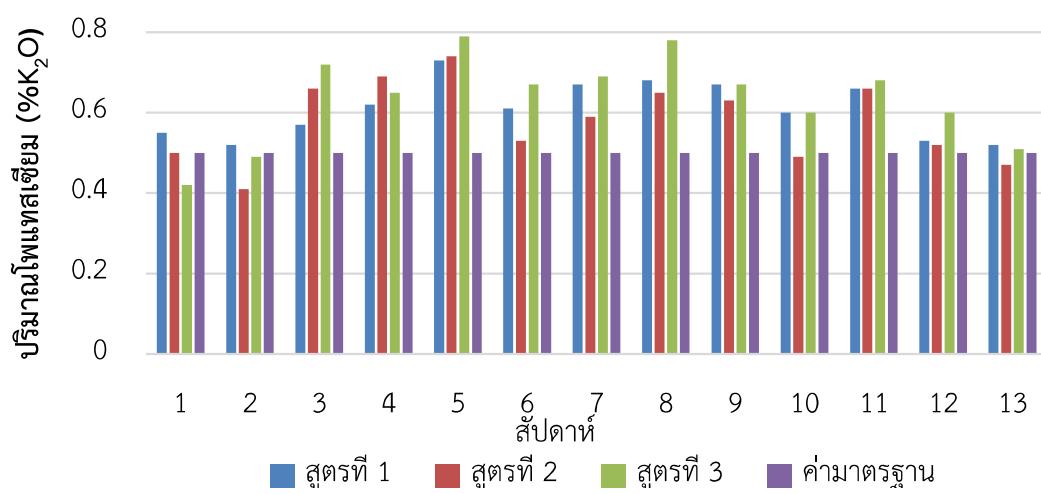
ภาพประกอบ 3 ผลการวิเคราะห์ในไตรเจน

จากการประกอบ 3 พบว่า ปริมาณไนโตรเจน (N) สัปดาห์ที่ 1 มีปริมาณไนโตรเจน (% N) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพสูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 2.37, 2.71 และ 3.41 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ และสัปดาห์ที่ 13 ปริมาณไนโตรเจน (% N) มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามระยะเวลาในการหมัก (% N) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพสูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 3.99, 4.98 และ 5.69 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ เมื่อนำปริมาณไนโตรเจน (N) สูตรที่ 1, 2 และ 3 ไปทดสอบทางสถิติพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสูตรที่ดีที่สุดคือ สูตรที่ 3 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมวิชาการเกษตร (2557) คือ ค่ามาตรฐานของปริมาณไนโตรเจน พอสฟอรัสและโพแทสเซียม ไม่น้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ตามลำดับ

ภาพประกอบ 4 ผลการวิเคราะห์ฟอสฟอรัส

จากภาพประกอบ 4 แสดงถึงปริมาณฟอสฟอรัส (P_2O_5) พบว่า สับดาห์ที่ 1 มีปริมาณฟอสฟอรัส ($\%P_2O_5$) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.22, 0.15 และ 0.17 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ และสับดาห์ที่ 13 มีปริมาณฟอสฟอรัส ($\%P_2O_5$) มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามระยะเวลาในการหมัก ($\%P_2O_5$) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.71, 0.56 และ 0.55 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ เมื่อนำปริมาณฟอสฟอรัส (P_2O_5) สูตรที่ 1, 2 และ 3 ที่ได้ไปทดสอบทางสถิติพบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมวิชาการเกษตร (2557) คือ ค่ามาตรฐานของปริมาณฟอสฟอรัส ไม่น้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ตามลำดับ

ภาพประกอบ 5 ผลการวิเคราะห์โพแทสเซียม

จากภาพประกอบ 5 แสดงถึงปริมาณโพแทสเซียม (K_2O) พบว่า สับดาห์ที่ 1 มีปริมาณปริมาณโพแทสเซียม ($\%K_2O$) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.55, 0.50 และ 0.42 โดยน้ำหนัก ตามลำดับและสับดาห์ที่ 13 มีปริมาณโพแทสเซียม มีแนวโน้มคงที่และไม่แตกต่างกันตามระยะเวลาในการหมัก ($\%K_2O$) เฉลี่ยของปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 อยู่ที่ร้อยละ 0.52, 0.47 และ 0.51 โดยน้ำหนัก ตามลำดับ เมื่อนำปริมาณโพแทสเซียม (K_2O) สูตรที่ 1, 2 และ 3 ที่ได้ไปทดสอบทางสถิติ พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมวิชาการเกษตร (2557) คือ ค่ามาตรฐานของปริมาณโพแทสเซียมไม่น้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ตามลำดับ

ดังนั้นเมื่อนำปริมาณธาตุอาหารหลักที่ได้ไปทดสอบทางสถิติพบว่า ปริมาณไนโตรเจน (%N) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสูตรที่ดีที่สุดคือสูตรที่ 3 รองลงมาคือสูตรที่ 2 และสูตรที่ 1 ตามลำดับ ส่วนปริมาณฟอสฟอรัส ($\%P_2O_5$) และปริมาณโพแทสเซียม ($\%K_2O$) พบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพปูยน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเครื่องในป้านิล ร่วมกับเศษผักกะหล่ำปลีในระยะเวลาหมักปูยน้ำหมักชีวภาพจากมูลสัตว์ทั้งหมด 3 สูตร ระยะเวลาในการหมักปูยน้ำหมักชีวภาพไม่น้อยกว่า 21 วัน พบร้า ปริมาณธาตุอาหารหลักจากปูยน้ำหมักชีวภาพ สูตรที่ 1, 2 และ 3 สูตรที่ดีที่สุดคือ สูตรที่ 3 ในระยะเวลา 13 สัปดาห์ พบร้ามีค่าอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 25.5-30.3 องศาเซลเซียส ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของสถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดมหาสารคาม (2557) ได้กล่าวว่า อุณหภูมิจะอยู่ที่ประมาณ 30-35 องศาเซลเซียส ซึ่งหมายความว่าอุณหภูมิอยู่ในเกณฑ์สถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดมหาสารคาม โดยสอดคล้องกับ สมพงษ์ บัวเย้ม (2554) ได้กล่าวว่า หลักการทำปูยให้มีประสิทธิภาพ พบร้า ปูยหมักอยู่ในระยะมีโซฟิลิก เป็นช่วงที่จุลินทรีย์เพิ่มจำนวนมาก ขึ้นและทำการย่อยสลายสารอินทรีย์ โดยอุณหภูมิจะอยู่ในช่วงประมาณ 25-40 องศาเซลเซียส

ค่าความเป็นกรด- ด่าง ค่าสูงสุดเท่ากับ 5.5-6.9 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมพัฒนาที่ดิน (2550) ได้กล่าวว่า ค่าความเป็นกรดเป็นด่างของน้ำหมักจะมีความเป็นกรดสูงแสดงให้ทราบถึงการเกิดกระบวนการหมักเมื่อ pH ของปูยอินทรีย์น้ำมีประมาณ 3.0-4.0 แสดงว่ากระบวนการหมักเกิดสมบูรณ์โดยสอดคล้องกับ กรมวารณ์ ปันอนุ (2558) ได้กล่าวว่า น้ำหมักชีวภาพจากเครื่องในป้านิลมีสภาพเป็นกลางมีค่า pH เท่ากับ 7.00 น้ำหมักชีวภาพจากสับปะรดมีสภาพเป็นกรดมากกว่าน้ำหมักชีวภาพจุลินทรีย์มีค่า pH เท่ากับ 3.90 และน้ำหมักชีวภาพจุลินทรีย์มีสภาพเป็นกรดน้อยที่สุดมีค่า pH เท่ากับ 4.10 ตามลำดับ

ปริมาณธาตุอาหารในโตรเจน ในช่วงวันที่ 21 ธาตุอาหารมีค่าสูงสุด มีในโตรเจนอยู่ในช่วง 2.37-5.69 เปอร์เซ็นต์ เมื่อนำไปทดสอบทางสถิติ พบร้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสูตรที่ดีที่สุดคือ สูตรที่ 3 ใช้เศษผักกะหล่ำปลี 10 กิโลกรัม ต่อเครื่องในป้านิล 30 กิโลกรัม ในอัตราส่วน 10:30 เมื่อเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐานของในโตรเจนไม่น้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ซึ่งแสดงว่าปริมาณในโตรเจนที่วิเคราะห์ได้มีปริมาณธาตุอาหารที่อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานตามที่ (กรมวิชาการเกษตร, 2557) กำหนด และสอดคล้องกับ พุนศิริ หอมจันทร์ (2555) ได้กล่าวว่า การหาปริมาณธาตุอาหารหลัก (ในโตรเจน พอสฟอรัส และโพแทสเซียม) ในน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเศษปลาและเศษกุ้ง ที่มีสัดส่วน 1:1 1:2 และ 1:3 โดยน้ำหนัก ผลการทดลองพบว่า อัตราส่วนของวัตถุดิบต่อหัวเชื้อจุลินทรีย์ คือ ที่อัตราส่วน 1:2 ให้ปริมาณธาตุอาหารหลักมากที่สุด คือ ปริมาณในโตรเจนร้อยละ 1.05 ปริมาณฟอสฟอรัสร้อยละ 0.09 และปริมาณโพแทสเซียมร้อยละ 1.22 เมื่อหมักเป็นเวลา 30 วัน ที่อุณหภูมิห้อง ตามลำดับ

ปริมาณธาตุอาหารฟอฟอรัส ในช่วงวันที่ 21 ธาตุอาหารมีค่าสูงสุด มีฟอฟอรัสอยู่ในช่วง 0.07-0.19 เปอร์เซ็นต์ เมื่อนำปริมาณฟอฟอรัส (P_2O_5) สูตรที่ 1, 2 และ 3 ที่ได้เปิดสอบทางสถิติ พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมวิชาการเกษตร (2557) คือ ค่ามาตรฐานของปริมาณฟอฟอรัสมีน้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ซึ่งแสดงว่าปริมาณ ฟอฟอรัสที่วิเคราะห์ได้มีปริมาณธาตุอาหารต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตามที่ (กรมวิชาการเกษตร, 2557) กำหนด ตามลำดับ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วีนารัตน์ มูลรัตน์ (2553) ได้กล่าวว่า การศึกษา ประสิทธิภาพของน้ำหมักชีวภาพของน้ำหมักชีวภาพจากเศษปลาป่นที่ใช้น้ำากส่าเหล้าทดแทน กากน้ำตาลต่อการเจริญเติบโตของผักโขม ผักหวานตุ้งย่องเตี้้ และผักบุ้งจีนโดยผลิตน้ำหมักชีวภาพ เศษปลา : กากน้ำตาล : น้ำากส่าเหล้า ในอัตราส่วน 1:1:0.1, 1:0.3:0.7, 1:0.5:0.5 และ 1:0.7:0.3 หั้ง 3 สูตร ทำการหมักที่อุณหภูมิห้องเป็นเวลา 30 วัน พบว่า มีไนโตรเจน อยู่ในช่วงร้อยละ 0.71-1.33 ฟอฟอรัส อยู่ในช่วงร้อยละ 0.07-0.19 และโพแทสเซียม อยู่ในช่วงร้อยละ 0.71-1.10 ตามลำดับ

ปริมาณธาตุอาหารโพแทสเซียม ในช่วงวันที่ 21 ธาตุอาหารมีค่าสูงสุด มีโพแทสเซียมอยู่ในช่วง 0.27-1.10 เปอร์เซ็นต์ เมื่อนำปริมาณฟอฟอรัส (P_2O_5) สูตรที่ 1, 2 และ 3 ที่ได้เปิดสอบทางสถิติ พบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเมื่อเทียบกับค่ามาตรฐานของกรมวิชาการเกษตร (2557) ค่ามาตรฐานของปริมาณโพแทสเซียมไม่น้อยกว่า 0.5 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก ซึ่งแสดงว่าปริมาณ โพแทสเซียมที่วิเคราะห์ได้มีปริมาณธาตุอาหารอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานตามที่ (กรมวิชาการเกษตร, 2557) กำหนด ตามลำดับ และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันวิสาข์ ปันศักดิ์ (2545) ได้กล่าวว่า ผลิตปุ๋ย น้ำชีวภาพจากวัสดุเหลือใช้ของโรงงานแบ่งมันสำปะหลัง พบร้า ตำรับปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพประกอบ เหมาะสมในการหมักมี 3 ตำหรับที่ใช้เปลือกมัน: กากน้ำตาล: น้ำทึ้งที่อัตราส่วน 3:1:15, 2:1:10 และ 2:1:15 กระบวนการหมักเกิดการย่อยสลายอย่างสมบูรณ์ที่ระยะเวลา 13 สัปดาห์ ได้ปุ๋ยน้ำชีวภาพ น้ำตาลเข้ม มีกลิ่นหอมคล้ายกลิ่นไวน์ ในระหว่างการหมักพบว่า ค่าคือ ในไนโตรเจนร้อยละ 0.08-0.11 ฟอฟอรัสร้อยละ 0.06-0.07 และโพแทสเซียมร้อยละ 0.28-0.43 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. การหมักปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพควรทำภายในโรงเรือนที่มีหลังคาเพื่อป้องกันสภาพแวดล้อม ภายนอกที่มีผลต่ออุณหภูมิ และการย่อยสลายสารอินทรีย์ในน้ำหมัก
2. ควรศึกษาวัสดุหมักอื่นที่มีผลช่วยในการเพิ่มธาตุอาหาร และช่วยย่อยสลายมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กรมวาระณ ปั้นอนุ. (2558) . น้ำหมักชีวภาพจากเครื่องในบ้านนิล. จาก :

<http://www.tei.or.th/tbcsd/projects/2015>.

กรมควบคุมมลพิษ. (2559). รายงานสถานการณ์ขยะมูลฝอยชุมชนของประเทศไทย.

สืบค้น 12 กรกฎาคม 2560, จาก : <http://WWW.pcd.go.th>.

กรมวิชาการเกษตร. (2557). ประกาศกรมวิชาการเกษตร เรื่อง กำหนดเกณฑ์ปัจจัย พ.ศ.2557.

จาก : <https://www.doa.go.th>.

พูนศิริ หอมจันทร์. (2555). การหาปริมาณธาตุอาหารหลักในน้ำหมักชีวภาพประกอบผลิตจากเศษปลา และเศษกุ้ง. คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตสุรินทร์.

วันวิสาข์ ปั้นศักดิ์. (2545). การใช้ประโยชน์วัสดุเหลือใช้จากการโรงงานแบ่งมันสำปะหลังเพื่อผลิตปุ๋ยน้ำชีวภาพ. พิษณุโลก: วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.

วีณารัตน์ มูลนัตน์. (2553). ประสิทธิภาพของน้ำหมักชีวภาพจากเศษปลาที่ใช้น้ำககலாலைแล้วทดแทน กากน้ำตาลต่อการเจริญเติบโตของผักโขม ผักหวานตุ้งหองเต็้ และผักบูงจีน (ออนไลน์).

กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สำนักงานสิ่งแวดล้อม ภาคที่ 12 จังหวัดอุบลราชธานี. (2559). ปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นในจังหวัด อุบลราชธานี. สืบค้น 19 สิงหาคม 2560, จาก : http://dn.corewebsite.cวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต om/Public/dispatch_upload/backend/core_dispatch.

สมพงษ์ บัวແย়ম. (2554). หลักการทำปุ๋ยให้มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สถานีพัฒนาที่ดินจังหวัดมหาสารคาม. (2557). ความรู้เรื่องน้ำหมักชีวภาพ.

จาก <http://r05.ldd.go.th/cicakanpdf>